

actants to the group of subject and group of predicate were considered. Meaning these terms were described, identification criteria for determination of actant descriptions and components of verbal semantics were established. The capability of verbal affixes for definition functional description of actants in the line of subject or object was stressed. Lexical, actional and word-formative semantics determines functional status of actants. Redistribution of actant function in consequence of semantic processes are illustrated. Particular attention is paid to the lack of mutual univocal correspondence between syntactical and functional status of the adverbial nominal actants.

Key words: actant division of semantics, generative function, accumulative function, hybrid function, actant-dilator, sema.

УДК 811.112.2'373.612.2

М. В. Заполовський

СТРУКТУРНО-КОМПОЗИЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ НІМЕЦЬКОМОВНИХ БІБЛІЙНИХ ПРИТЧ

Статтю присвячено дослідженню архітекτονіки притчі (параболи) та її модифікацій в біблійному тексті, представленим 4-ма німецькомовними перекладами.

Предметом аналізу стали структурні характеристики 333 параболічних фрагментів: висвітлено їхні композиційні особливості, інтертекстуальні та лексико-стилістичні властивості.

Біблійні параболи можуть позначати як образні тексти в цілому, так і їхні підвиди – притчі у їх різновидах, які реалізуються за допомогою порівняльних конструкцій та розширених метафор. Вони передбачають звернення уваги, а тоді зміну поведінки чи ставлення реципієнтів, а за допомогою когнітивної та емотивної функцій, вони мають на меті пояснення та практичне застосування несподіваного, часто провокативного погляду на реальність. Їх вживання мотивується бажанням мовця відвернути увагу від аспектів реальності, про які він не хоче повідомляти прямо. Важливу роль у структурі німецькомовних біблійних притч відіграють монологи, діалоги, риторичні запитання, які спрямовані на те, щоб викликати реакцію реципієнта, спонукають замислитись над поставленою у притчі проблемою. Поряд із риторичними запитаннями зустрічається такий засіб як умовчання, що активізує думку та внутрішню реакцію слухача. Крім метафори та порівняння, вагому роль у їхньому лексичному складі відіграють такі стилістичні фігури, як: метонімія, синекдоха, епітети, іронія, персоніфікація, гіпербола та літота.

Ключові слова: притча, структура, текст, контекст, троп, образ, метафора, порівняння, функція.

Постановка проблеми. Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми притчі (або параболи) в тексті досліджувались як в українськими, так і німецькими вченими у теологічному й літературознавчому аспектах (А. С. Близнюк, В. Бреттшнайдер, Р. Бульман, Д. О. Віа, Т. В. Данилова, Т. Ельм, Й. Єреміас, Л. С. Піхтовнікова, А. Юліхер та ін.). Дослідниками розглядалися природа і сутність притчі, історія та тенденції розвитку притчі як жанру чи типу тексту; проводилися історико-літературні дослідження притчі різних національних літератур, притчевості поезії ХХ століття. Було також розроблено дефініцію параболи, у якій враховані соціальні, комунікативні, художньо-естетичні цілі та мовні засоби виразності, а також враховані певні відношення між адресатом і адресантом (Ф. Вішер, Л. С. Піхтовнікова).

Метою статті є описативний аналіз композиційної специфіки німецькомовних біблійних притч. Під композицією тексту розуміють побудову тексту, зумовлену його змістом, характером та призначенням [5, с. 600]. Актуальність розвідки полягає в потребі системного опису їхніх структурно-композиційних особливостей з урахуванням лексико-стилістичних засобів вираження. Така необхідність зумовлена недостатньою вивченістю архітекτονіки явища параболізації в сучасному науковому просторі.

Виклад основного матеріалу. Притча є розповідним текстом, у якому повідомляється принаймні про одну послідовність або зміну дії і який сконцентрований на смислі (кожне слово та деталь ретельно продумані). Можна навести такі відомі євангельські притчі: 1) «Про насіння, яке росте» з тексту Markus 4:26–29; 2) «Про гірчичне зерно» з тексту Markus 4:30–32; 3) «Про дітей, що граються» з тексту Lukas 7:31–35; 4) «Про загублену вівцю» з тексту Lukas 15:4–7; 5) «Про загублену драхму» з тексту Lukas 15:8–10; 6) «Про скарб у полі; купця та перлину» з тексту Matthäus 13:44–46; 7) «Про закинений невід» з тексту Matthäus 13:47–50.

Хоча притчі вигадані, але багато з них мають тісний зв'язок з реальністю, охоплюють сфери як особистого, так і громадського життя людини (народження, смерть, задоволення основних потреб, соціальні зв'язки, стосунки з іншими). Цим біблійні параболи відрізняються від роману,

фантастичної розповіді, байки чи міфу. Епізод у параболі, взятий із буденності, здається правдоподібним; у ньому зображується типовий показовий приклад і передбачається наслідування або уникнення певної поведінки, продемонстрованої в розповіді. Спільним з цими текстовими формами є те, що об'єктом унаочнення чи персонажами можуть виступати не лише люди, але й рослини (фігове дерево (Markus 13:28; Lukas 13:6–9), лілії, гірчичне та пшеничне зерно) й тварини, але найчастіше без антропоморфізації (наприклад, у параболах згадуються свині (Matthäus 7:6), собаки (Markus 7:27), вовки (Johannes 10:12) та птахи) [18, с. 411–413]. Використовуються зрозумілі метафори (наприклад, «Бог» – *Vater, König, Richter, Hausherr*; «люди» – *Kinder, Sklaven, Gäste, Schuldner* тощо).

Важливу роль у структурі параболи відіграють монологи, діалоги, риторичні запитання, умовчання, які спрямовані на те, щоб викликати внутрішню реакцію реципієнта, спонукають його замислитись над поставленою у притчі проблемою. Тому персонажі притч часто не мають визначеного характеру та позбавлені психологічного характеру (*ein König, ein Mann* і т. п.) [7, с. 25–30]. Часто вживається перебільшення, оскільки воно допомагає розгледіти за образом моральну чи релігійну істину. Важливу роль відіграють аналогія псевдореалістичність та поетична градація – поступове підвищення, підсилення якості або риси. Це пояснює активне використання в параболах елементів умовності зображення, парадоксу, що призводить до деформації реальності, тих чи інших рис поведінки чи якостей людини у притчі [12, с. 1000–1009]. Зв'язок із реальністю є дуже різноманітним. Часто одним ключовим словом (приміром, «*Dieb*») передається уся сфера уявлень, частково подробиці актуалізуються через внутрішні монологи (Lukas 15:17–19), багатоступеневе розгортання подій (Matthäus 20:1–16) чи довші часові проміжки. Іноді підкреслюються окремі, начебто другорядні деталі, такі як світильники на весіллі (Matthäus 25:1–13), розливання молодого вина (Markus 2:22), порядок розташування гостей за столом (Lukas 14:7–11), а також ставлення найманого пастуха до овець (Johannes 10:12). В інших випадках йдеться про головне в певних діях (наприклад, встановлення світильника, будівництва дому, сіяння зерна чи запрошення на свято).

Д. О. Віа виділяє два типи викладу епізодів у біблійних параболах: 1) дія – критична ситуація – розв'язка; 2) критична ситуація – дія – розв'язка. Розвиток подій, на думку дослідника, відбувається висхідним або низхідним чином (комічно або трагічно) [16].

Отже, розповідну форму німецькомовної біблійної параболи характеризують такі чинники.

1. Початок параболи з давального відмінка: *Womit sollen wir die Gottesherrschaft vergleichen, in welche Parabel sollen wir sie stecken, wie einem Senfkorn...* (9, Markus 4:30–31) або у розгорнутій формі: *Wem soll ich die Gottesherrschaft vergleichen? Sie sei gleich einem Sauerteig...* (9, Lukas 13:20–21).

2. Початок параболи з називного відмінка: *Ein Sämann ging aus, zu säen...* (9, Markus 4:3). Іншими прикладами слугують такі тексти: Markus 12:1; Lukas 7; Lukas 10:30; Lukas 15:11.

3. Початок параболи із запитання: *Welcher König...* (Lukas 14:31; 15:8; 14:28; 11:5; 15:4; 17:7). Такий вступ залучає реципієнта в подію та спонукає зайняти певне ставлення до ситуації.

4. У біблійних параболах часто зустрічається особливе розташування персонажів: а) головної дійової особи, яка, зазвичай, згадується першою; б) фігури, яка їй протиставляється; в) другорядного персонажа. На цьому «трикутнику» базується оповідна структура параболи (наприклад, Matthäus 20:1–16; Matthäus 21:28–31; Lukas 15:11–32). Інколи протиставна чи другорядна дійова особа згадується першою (наприклад, Lukas 16:1–8; 16:19–31).

5. Стилістичність оповіді: Markus 4:3.

6. Сценічний дуалізм, тобто одночасна діяльність двох персонажів параболи: Matthäus 21 (два сина).

7. Прямолинійність оповіді без зайвих подробиць та опису персонажів: Matthäus 25:1–13 (розсудливі та нерозсудливі дівчата).

8. Повторення одних й тих же фраз для виразності. Наприклад: *Hab Mitleid mit mir!* (9, Matthäus 18:21–35) або *Vater, ich habe gesündigt* (9, Lukas 15:11–32); Число «три» часто трапляється в параболах: Matthäus 25:14–30 (3 рабів).

9. Гіперболізація: Matthäus 13:1–23 (тридцяти-, шести десяти- та стократний урожай)

10. Монологи та діалоги: Lukas 12:16–21.

11. Кінцеве загострення сюжету параболи: Markus 4:3.

12. Відсутнє завершення параболи через очевидність: Lukas 4:10; 13:9.

Беручи до уваги контекст, у якому використовується біблійна параболою, ми розрізняємо такі три площини її реалізації на текстовому матеріалі сучасної німецької мови: перехідну, розповідну та образну. Функціональне призначення «перехідної площини» має на меті показати причину проблеми, зацікавити реципієнта подальшими подіями, які розгортаються в «розповідній площині». У «образній площині» реалізується повчальність та мораль за допомогою метафоричних елементів

та інших стилістичних фігур (тропів), лексичних образотворчих засобів експресії, які посилюють типову структурну або семантичну рису мовної одиниці. Крім метафори та порівняння, які є фундаментом біблійних парабол, нами було встановлено, що вагому роль у їхньому лексичному складі відіграють такі стилістичні фігури: метонімія, синекдоха, епітети, іронія, персоніфікація, гіпербола та літота.

Порівняння ґрунтується на аналогії між двома феноменами або сферами дійсності завдяки зіставленню з предметом, явищем, особою; основна ознака або одна з ознак яких є водночас і ознакою порівнюваного [1, с. 144–145]. Наприклад: *Das Königreich der Himmel ist einem im Feld verborgenen Schatz gleich, den ein Mensch fand und verbarg; und vor Freude darüber geht er hin und verkauft alles, was er hat, und kauft jenes Feld* (15, Matthäus 13:44). Порівняння може будуватися на основі уподібнення чи протиставлення або уподібнення – протиставлення водночас. У цьому випадку воно розширюється до рівня паралелізму, побудованому на основі аналогії між двома явищами, і виконує в параболі композиційну функцію, пов'язуючи мотиви та частини твору між собою [4, с. 474–478]. Зокрема, у притчі «Про сіяча» / «*Von dem Sämann*» (Matthäus 13:3–8, 18–23) зроблено таку аналогію: як через різну якість ґрунту зерно приносить неоднаковий врожай, так і люди по-різному сприймають Боже Слово. Усього в складі біблійних притч нами було зафіксовано 197 випадків вживання порівняння.

На відміну від порівняння, яке базується на прямому значенні з чітким відмежуванням сполучувальною часткою предмета й образу, метафора становить основний елемент переносного значення в мові, замінюючи предмет образом [14, с. 6–7]. Її приховане значення розкривається шляхом тлумачення експліцитних чи імпліцитних вказівок [13, с. 52–58]. Метафора, на думку Г. Ведера, містить щонайменше три складові: суб'єктну (S), предикативну (P) частини та зв'язку (K) [17, с. 60], що визначає композицію параболи. Так, у більшості з них суб'єктом виступає «*Königreich der Himmel*» («Небесне Царство»), предикативною частиною є розповідь-приклад, а зв'язкою слугує сполучник або займенник (його може й не бути). Наприклад, *Denn das Königreich (S) der Himmel ist gleich (K) einem Menschen, einem Hausherrn, der frühmorgens ausging, um Arbeiter für seinen Weingarten einzustellen...* (P). Завдяки метафоризації предикативної частини, простежуємо цілком несподіваний поворот подій, що справляє вплив на слухача. Зокрема, у «Притчі про робітників у винограднику» / «*Die Arbeiter im Weinberg*» (Matthäus 20:1–16) виплата зарплатні відбувається не так, як очікувалося. Усього у складі біблійних притч засвідчено 76 випадків уживання метафор.

Різновидом метафори, на думку мовознавців, є алегорія – стилістична фігура, під якою розуміють злиття кількох метафор [3, с. 142; 11, с. 163; 6, с. 238]. Вона виражає певне абстрактне поняття чи явище через конкретніше, за допомогою умовної передачі, відтворення, зображення абстрактного поняття, уявлення, зв'язків моральних, соціальних та інших явищ через наочний конкретний образ. У біблійних параболах відбувається перехід із вихідного рівня основної розповіді в площину образу, а в кінці – повернення до вихідного рівня. Тому правомірно вести мову про алегоричність біблійної параболи. Загалом у німецькомовному біблійному тексті виявлено 30 випадків уживання алегорії.

Ще одним різновидом метафори вважають персоніфікацію, або уособлення, – троп, у якому властивості людини переносять на абстрактні поняття й неживі предмети. Зокрема, *Mühe dich nicht, Reichtum zu gewinnen. Laß ab von deinem eigenen Verständnis. Hast du deine Augen darauf hinfliegen lassen, da er doch nichts ist? Denn ganz bestimmt macht er sich Flügel gleich denen eines Adlers und entfliegt den Himmeln zu* (15, Sprüche 23:4–5). У цьому прикладі багатство прирівнюється до орла, що відлітає. Усього в німецькомовному тексті біблійних притч проаналізовано 22 приклади вживання персоніфікації.

Метонімія ґрунтується на асоціації за суміжністю. Наприклад: *Die Erde wird laut krachen, die Erde wird reißen und bersten, die Erde wird bedenklich wanken. Die Erde wird schwanken wie ein Betrunkener und schaukeln wie eine Hängematte; ihre Missetat liegt schwer auf ihr; sie fällt und steht nicht wieder auf!* (8, Jesaja 24:19–20). Тут під «землею» слід розуміти людей (її мешканців). У німецькомовному тексті біблійних притч засвідчено 56 прикладів метонімії.

Синекдоха ґрунтується на заміні однієї назви іншою за ознакою кількісного відношення. Наприклад: *Tiefes Wasser ist der Ratschluß im Herzen des Mannes, aber ein verständiger Mann schöpft ihn heraus* (10, Sprüche 20:5). У наведеному уривку «серце» асоціюється з внутрішньою сутністю людини. Усього в німецькомовному тексті біблійних притч зафіксовано 25 прикладів використання синекдокси.

У лінгвістиці під метонімією розуміють перенесення «від виду до виду», а в основі синекдокси – перенесення «від роду до виду» та «від виду до роду» [6, с. 301]. Ці прийоми ґрунтуються на семантичному відношенні між більшими та меншими категоріями та на відношенні просторово-часової суміжності.

Епітет як лексико-синтаксичний троп допомагає слову набути нового значення або смислового відтінку, підкреслює характерну рису, визначальну якість певного предмета або явища, збагачує мову новим емоційним забарвленням, привносить у текст певну мальовничість, насиченість). Наприклад: *Leg mich wie ein Siegel auf dein Herz, wie ein Siegel auf deinen Arm; denn die Liebe ist so stark wie der Tod, das Beharren auf ausschließlicher Ergebenheit ist so unnachgiebig wie der Scheol. Ihre Gluten sind die Gluten eines Feuers, die Flamme Jahs. Selbst viele Wasser vermögen die Liebe nicht auszulöschen, noch können selbst Ströme sie hinwegschwemmen. Wenn ein Mann für Liebe alle wertvollen Dinge seines Hauses gäbe, würde man sie ganz bestimmt verachten* (15, Hohes Lied 8:6–7). Загалом у німецькомовному тексті біблійних притч проаналізовано 88 прикладів, у яких використано епітети.

Іронія – троп, у якому справжнє значення суперечить явному або приховане, завдяки чому створюється відчуття, що предмет обговорення не такий, як здається. Наприклад: *Wem soll ich nun die Menschen dieses Geschlechts vergleichen? Und wem sind sie gleich? Sie sind Kindern gleich, die am Markte sitzen und einander zurufen und sprechen: Wir haben euch aufgespielt, und ihr habt nicht getanzt; wir haben euch Klagelieder gesungen, und ihr habt nicht geweint!* (8, Lukas 7:31–32). У німецькомовному тексті біблійних притч віднайдено 24 приклади вживання іронії.

Гіпербола – стилістична фігура, яка створює явне перебільшення, завдяки чому підвищується експресивність висловлювання й підкреслюється висловлена думка. Наприклад: *Denn wer für sein eigenes Fleisch sät, wird von dem Fleische Verderben ernten; wer aber für den Geist sät, wird von dem Geiste ewiges Leben ernten* (10, Galater 6:8). Усього в німецькомовному тексті біблійних притч було зареєстровано 24 приклади вживання гіперболи.

Літота – стилістична фігура, яка створює применшення, як-от: *Zu jener Stunde traten die Jünger zu Jesus und sprachen: Wer ist wohl der Größte im Himmelreich? Und Jesus rief ein Kind herbei, stellte es mitten unter sie und sprach: Wahrlich, ich sage euch, wenn ihr nicht umkehret und werdet wie die Kinder, so werdet ihr nicht in das Himmelreich kommen!* (8, Matthäus 18:1–3). Усього в німецькомовному тексті біблійних притч ми виявили 9 прикладів із вживанням літоти.

На відміну від тропів, які є наслідком аналогового й асоціативного поетичного мислення, що допомагає встановити схожості й відмінності між гетерогенними сутностями, парабола є поєднанням різних тропів у межах одного словесного образу [2, с. 205, 210]. Це створюється з метою кодування в семантиці його компонентів іншого смислу, який встановлюється через залучення різного роду знань читача (енциклопедичних і лінгвістичних).

Висновки дослідження. Можна зробити висновок, що німецькомовній біблійній притчі у цілому властива структурно-логічна схема побудови «виклад – тлумачення». Зображувані події та образи у викладі подаються узагальнено, а в другій частині притчі вони набувають одиничного, конкретного вираження. Тлумачення викладу є узагальненим образом пізнавальної людиною діяльності у формі релігійних, моральних та суспільних понять. За допомогою біблійної параболи позначаються реалії та поняття переважно духовного життя, використовуються мовні одиниці, які вже існують у мовній системі і призначені для позначення фактів оточуючої матеріальної дійсності. Завдяки метафоричності біблійного інакомовлення читач спонукується до інтерпретації його складових (розповідних елементів, риторичних запитань, відкритої кінцівки тощо) за допомогою інформації з контексту, з чого випливає глибше розуміння смислу, особисте ставлення до повідомлення та навіть відповідна поведінка. Постановка загальнолюдських проблем біблійного інакомовлення формує моралізаторський, філософський характер притчі та виступає в ролі її релевантної специфічної властивості.

Перспективу подальших наукових розвідок убачаємо в пошуку інтертекстуальних зв'язків окремого параболічного образу з іншими образами, що значною мірою впливає як на смислову, так і композиційну структуру тексту біблійної притчі.

Список використаної літератури

1. Білодід І. К. Сучасна українська літературна мова. Стилїстика / І. К. Білодід. – К. : Наук. думка, 1973. – 588 с.
2. Белехова Л. І. Словесний поетичний образ в історико-типологічній перспективі : лінгвокогнітивний аспект (на матеріалі американської поезії) : [монографія] / Л. І. Белехова – Херсон : Айлант, 2002. – 368 с.
3. Брандес М. П. Стилїстика немецкого языка : для институтів и факультетів иностранных языков : [учебник] / М. П. Брандес. – М. : Высшая школа, 1983. – 271 с.
4. Лановик М. Б. Українська усна народна творчість : навч. посіб. / М. Б. Лановик, З. Б. Лановик. – К. : Знання, 2006. – 591 с.
5. Мусієнко Ю. Функціональні та структурно-семантичні характеристики англійських притч / Ю. Мусієнко // Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету ім. В. Винниченка /

О. Семенюк (відп. ред.). – Випуск 96 (1). – (Серія : Філологічні науки (мовознавство) : У 2 ч. – Кіровоград : РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2011. – 610 с. – С. 598–603.

6. Потебня А. А. Теоретическая поэтика / А. А. Потебня. – М. : Высш. школа, 1990. – 344 с.

7. Сержантова М. А. Проблема современной интерпретации библейской притчи / М. А. Сержантова // Вестник Моск. гос. обл. ун-та. – 2009. – № 4. – С. 25–30. – (Серия «Лингвистика»).

8. Bibel, Schlachter Übersetzung, Version 2000 (neue revidierte Fassung). – CLV Verlag, 2004. – 1358 S.

9. Die Bibel nach der Übersetzung Martin Luthers (in der revidierten Fassung von 1984). – Stuttgart : Deutsche Bibelgesellschaft, 1985. – 1232 S.

10. Elberfelder Bibel. – Mannheim : Brockhaus R. Verlag GmbH, 2007. – 1536 S.

11. Fleischer W. Stilistik der deutschen Gegenwartssprache / W. Fleischer, G. Michel. – Leipzig, 1977. – 394 S.

12. Historisches Wörterbuch der Rhetorik / Hgg. Gert Ueding u. a. – Bd. 3. – Tübingen : M. Niemeyer, 1996. – 1610 col.

13. Jülicher A. Die Gleichnisreden Jesu : in 2 Bd. / A. Jülicher. – Aufl. 2. – Tübingen : Mohr Verlag, 1910. – 971 S.

14. Klauck H. J. Allegorie und Allegorese in synoptischen Gleichnistexten / H. J. Klauck // Neutestamentliche Abhandlungen. – Münster, 1978. – 410 S.

15. Neue-Welt-Übersetzung der Heiligen Schrift / Wachturm Bibel- und Traktat-Gesellschaft, Deutscher Zweig, e. V. – Selters / Taunus, 2006. – 1661 S. Riesel E. Deutsche Stilistik / E. Riesel, E. Schendels. – М., 1975. – 316 S.

16. Via D. O. Die Gleichnisse Jesu. Ihre literarische und existentielle Dimension / D. O. Via // Beiträge zur evangelischen Theologie. – München, 1970. – Bd. 57. – 217 S.

17. Weder H. Die Gleichnisse Jesu als Metaphern. Traditions- und redaktionsgeschichtliche Analysen und Interpretationen / H. Weder. – Göttingen : Vandenhoeck und Ruprecht Verlag, 1978. – 312 S.

18. Zimmermann R. Hermeneutik der Gleichnisse Jesu. Methodische Neuansätze zum Verstehen urchristlicher Parabeltexte / R. Zimmermann. – Tübingen : Mohr Siebeck Verlag, 2008. – S. 383–419.

Одержано редакцією 22.01.15

Прийнято до публікації 05.02.15

Н. В. Заполовский

Структурно-композиционные особенности немецкоязычных библейских притч

Статья посвящена исследованию архитектоники притчи (параболы) и ее модификаций в библейском тексте, который представлен 4-мя немецкоязычными переводами.

Предметом анализа стали структурные характеристики 333 параболических фрагментов: освещены их композиционные особенности, интертекстуальные и лексико-стилистические свойства.

Библейские параболы могут обозначать как образные тексты в целом, так и их подвиды – притчи в их разновидности, которые реализуются через развернутые метафоры и сравнения. Они предусматривают привлечение внимания, а потом изменение поведения или отношения реципиентов, а с помощью когнитивной и эмотивной функций они объясняют практическое применение неожиданного, часто провокационного взгляда на реальность. Их применение мотивируется желанием говорящего отвлечь внимание от аспектов реальности, о которых он не хочет сообщать прямо. Важную роль в структуре немецкоязычных библейских притч играют монологи, диалоги, риторические вопросы, которые направлены на то, чтобы вызвать реакцию реципиента, побуждают задуматься над поставленной в притче проблемой. Наряду с риторическими вопросами встречается такое средство как умолчание, что активизирует мышление и внутреннюю реакцию слушателя. Кроме метафоры и сравнения важную роль в их лексическом составе играют такие стилистические фигуры как метонимия, синекдоха, эпитеты, ирония, персонификация, гипербола и литота.

Ключевые слова: притча, структура, текст, контекст, троп, образ, метафора, сравнение, функция.

M. V. Zapolovskyi

Structural and compositional peculiarities of German speaking biblical parables

The article investigates the architectonics of the parable and its modifications in the biblical text, which is represented by 4 German-speaking translations. The subject of analysis is structural characteristics of 333 parabolic fragments: their compositional characteristics, intertextual and stylistic properties. Biblical parable includes imaginative texts as a whole, and their varieties: extended metaphors and similes. Parables attract attention, and then change the attitude of the recipient (cognitive and emotive functions), they explain the practical application of a sudden, often provocative view of reality. Their use is motivated by the speaker's desire to divert attention from the aspects of reality, which he doesn't want to tell directly. Monologues, dialogues, rhetorical questions play an important role in the structure of the German-speaking biblical parables, these means are intended to cause a reaction of the recipient, they encourage to think about a problem set in the parable. Aposiopesis along with rhetorical questions activates thinking and internal reaction of the listener. Metaphors, similes as well as other tropes (metonymy, synecdoche, epithets, irony, personification, hyperbole and litotes) are very useful in the lexical and stylistic composition of biblical parables.

Key words: parable, structure, text, context, trope, image, metaphor, simile function.